

Arrest

nr. 151 150 van 20 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 26 maart 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 29 april 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 16 mei 2013 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.03.2013 werd ingediend door :

B.(...), Z.(...)

nationaliteit: Turkije

geboren te (...) op (...) adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De verzoekster roept de duur van zijn verblijf (ni 5 jaar) en haar integratie (ni. tracht zich de Belgische gewoontes eigen te maken, tal van sociale contacten heeft en legt daar getuigenverklaringen van voor) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het argument dat één zoon hier legaal in België verblijft en een andere zoon legaal in NeZderland verblijft (legt geborteaktes voor van haar zonen) vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien legt betrokkene geen bewijzen voor dat ze financieel afhankelijk was van haar zoon.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Het lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 40 jaar in XXX en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn/haar relaties in het land van herkomst.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Deze zorgvuldigheid in niet terug te vinden in de bestreden beslissing

Bij lezing van de bestreden beslissing stelt verzoekster vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met alle elementen die zij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft aangevoerd als buitengewone omstandigheden die haar toelaten deze aanvraag in België in te dienen met toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Er werd aldus in de bestreden beslissing niet geantwoord op alle door verzoekster aangevoerde elementen m.b.t. de ontvankelijkheid van haar verzoek.

Naast de verwijzing naar haar verblijfsduur, integratie en familiale relaties in België, heeft verzoekster op omstandige wijze aangegeven hoe zij reeds in 2009 een aanvraag tot regularisatie wenste in te dienen (in toepassing van de toen geldende instructies van 19 juli 2009), daartoe een advocaat raadpleegde, doch deze de aanvraag niet op correcte wijze indiende terwijl verzoekster geruime tijd in de veronderstelling werd gelaten dat haar aanvraag ter behandeling bij de Dienst Vreemdelingenzaken lag en zij op een beslissing diende te wachten.

Nochtans wordt in de bestreden beslissing op geen enkele wijze naar deze argumentatie verwezen, laat staan op geantwoord.

Evenmin kan uit de bestreden beslissing worden afgeleid dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van dit argument kennis heeft genomen of er bij het nemen van zijn beslissing rekening mee heeft gehouden.

Derhalve werden bij het nemen van de bestreden beslissing niet alle dienstige gegevens betrokken, minstens mag dit niet blijken uit de bestreden beslissing, zodat deze niet op zorgvuldige wijze genomen werd.”

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van “de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster formuleert haar tweede middel als volgt:

“Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

(...)

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Eerste onderdeel van het middel:

In de bestreden beslissing wordt voorgehouden dat de elementen met betrekking tot de verblijfsduur en de integratie van verzoekster niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, m.a.w. dat deze elementen niet kunnen worden aangenomen als buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris behoren deze elementen dus uitsluitend tot de gegrondheid en worden zij niet behandeld in de fase van het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden.

Nochtans kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari Door de door verzoekster aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd. Verzoekster meent te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St nr 60 962 11 juli 1996 TVR. 1997, 385)

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29)

Door de door verzoekster aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd. Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat deze elementen effectief werden onderzocht in het kader van de beoordeling van de "buitengewone omstandigheden" en de ontvankelijkheid van het verzoek.

Ter zake dient een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds het onvoldoende of "te licht" bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, en hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert, en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich tot het laatste heeft beperkt, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het daarin vervatte begrip van de buitengewone omstandigheden.

Minstens wordt de bestreden beslissing op deze wijze niet afdoende gemotiveerd.

Het dient eveneens te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen definitie bevat van het begrip buitengewone omstandigheden" noch een omschrijving of opsomming geeft van de elementen die tot de "gegrondheid" zouden behoren.

Nergens wordt door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gesteld dat aangevoerde elementen van integratie (uitsluitend) tot de gegrondheid van de aanvraag zouden behoren en derhalve a priori uitgesloten zijn als mogelijke buitengewone omstandigheden.

Door aldus te oordelen voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris zelf voorwaarden toe aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor deze wetsbepaling wordt geschonden.

Ingevolge deze elementen schendt de bestreden beslissing derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alsmede de formele en materiële motiveringsplicht en het

zorgvuldigheidsbeginsel, zodat zij dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

BIJ de reJden@n waarOP de bestreden beslissing steunt, stelt verzoekster vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

In de 2de en 3de alinea van de motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de reJden@n "buitengewone omstandigheden" gelijk met «een ernstig en/of Op deze wijze wordt het begrip "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet miskend, nu dit met vereist dat de in België verblijvende aanvrager van Verzoekster verwijst naar vaststaande rechtspraak welke aanvaardt dat het voldoende is om aan te tonen dat, met inachtnaam van alle omstandigheden, een aanvraag in het buitenland een TVRni997°es"TPann'n8 ZOU betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, Door de door verzoekster aangehaalde elementen te toetsen aan het veel enger criterium van het emshg en/of moe.hjk te herstellen nadeel, miskent de bestreden beschikking artikel 9te van het b,i™d" <#-» * * * » *

Derde onderdeel van het middel:

s"asSeterii"ea Va" ^ mOtivering Van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de "Betrokkene verbleef immers ruim 40 jaar in XXX en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn/haar relaties in het land van herkomst. 7 r mānes verLvTzluSea ^ ^ ^ beke"d gena3md "XXX" laat Staan dat daar 40 jaar De motivering van de bestreden beslissing op dit punt is dan ook onjuist, minstens nabepijpelijk, zodat met voldaan werd aan de formele en materiële motiveringsverplichting.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd."

2.2. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden beide aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekende partij zich steunt op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing ligt, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kan dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van het geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.7. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 maart 2013 die in het administratief dossier werd opgenomen, blijkt dat verzoekster het volgende inriep als buitengewone omstandigheden:

“Buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet zijn niet te herleiden tot het begrip “overmacht”, standpunt dat ook verwoord werd in de Ministeriële Omzendbrief dd. 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9§3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14 november 1997.

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR. 1997, 385)

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998).

Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de “buitengewone omstandigheden” als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR. 1997, 29).

Verzoekster meent zich te kunnen beroepen op de volgende buitengewone omstandigheden die haar verhinderen het verzoek tot machtiging tot langdurig verblijf in te dienen via de Belgische diplomatieke post in Turkije:

Verzoekster kwam reeds in 2007 het Rijk binnen met een geldig visum.

Zij kwam naar België om de slechte leefomstandigheden te ontvluchten waarin zij in Turkije diende te leven en om zich hier te voegen bij haar familieleden.

Verzoekster betreft immers een vrouw die slechts bijzonder karig onderwijs heeft genoten en die over geen nuttige beroepsbekwaamheden beschikt, zodat zij niet in staat was in Turkije in haar eigen levensonderhoud te voorzien.

Een zoon van verzoekster, met name de Heer N.(...) E.(...), verblijft op legale wijze in België en een andere zoon, met name de Heer T.(...) E.(...) heeft een legaal verblijf in Nederland.

Verzoekster is in Turkije veroordeeld tot de bedelstaf en zelfs een tijdelijke terugkeer om aldaar de beoogde verblijfsmachtiging aan te vragen zou de facto onmogelijk zijn, minstens een bijzondere inspanning vergen.

Dergelijke verplichting zou in het licht van de concrete omstandigheden ook totaal onevenredig zijn met het belang van de Belgische Staat om zulks te eisen.

Bovendien zou een gedwongen terugkeer een schending uitmaken van artikel 8 EVRM.

Eveneens dient te worden opgemerkt dat verzoekster inmiddels volop met haar integratie in de Belgische samenleving is gestart.

Het zou voor verzoekster moeilijk zijn indien zij alsnog zou verplicht worden naar haar land van herkomst terug te keren om aldaar desgevallend een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post.

Bovendien heeft verzoekster zich intussen in België gevestigd zodat er sprake is van een begin van duurzame lokale verankering en al tal van sociale bindingen.

Indien verzoekster ingevolge een beslissing van de Belgische Staat het grondgebied van het Rijk zou dienen te verlaten, zou dit haar een onoverkomelijk nadeel opleveren.

Waar verzoekster haar hebben en houden zou dienen achter te laten, haar bindingen met België (sociaal, huur woning, ...) zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoekster en het door haar geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoekster een buitengewone inspanning zou vragen, zodat zij in de voorwaarden verkeert om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet.

In 2009 wenste verzoekster een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen met toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Zij raadpleegde daarvoor een advocaat.

Deze raadsman beperkte zich er echter toe een typeformulier in het kader van de instructies van 19 juli 2009 te faxen naar de Dienst Vreemdelingenzaken.

Aangezien er geen eerder verzoek van verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken hangende was, kon uiteraard één en ander niet per fax worden geactualiseerd en aangevuld, zodat deze aanvraag per aangetekend schrijven had moeten worden verzonden aan de burgemeester van de verblijfplaats van verzoekster.

Een tweede raadsman die zij in verband met deze kwestie contacteerde kwam niet verder dan enkele brieven aan de Dienst Vreemdelingenzaken met de vraag hem de stand van de procédure mee te delen.

Waar verzoekster zelf de wettelijke bepalingen en procedurevoorschriften niet kende, meende zij te goeder trouw op haar advocaten te mogen vertrouwen om één en ander op behoorlijke en minstens ontvankelijke wijze in te dienen.

Dit vertrouwen werd op schromelijke wijze geschaad.

Eén en ander kan echter niet aan verzoekster worden verweten.

Intussen verblijft zij echter reeds te lang in België en heeft zij hier heel haar leven opgebouwd om haar nog te verplichten naar Turkije terug te keren, al was het maar tijdelijk om aldaar de beoogde verblijfsmachtiging aan te vragen.

Verzoekster bevindt zich dan ook in een situatie van buitengewone omstandigheden die haar toelaten de beoogde verblijfsmachtiging in België aan te vragen middels toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet."

2.8. In een eerste middelonderdeel beweert verzoekster dat haar lange verblijf en haar integratie wel degelijk als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanzien. Hieromtrent stelt verzoekster dat er

een onderscheid dient te worden gemaakt tussen “*enerzijds het onvoldoende of “te licht” bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, (...) hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert, en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag*”. De Raad wijst erop dat de stelling van verweerder dat de door verzoeker aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen weerhouden worden, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State, zoals trouwens in de bestreden beslissing wordt bevestigd. Dit rechtscollege stelde immers “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, worden de elementen van verblijf en integratie niet zonder meer als irrelevant afgewezen, maar wordt gesteld dat deze “*elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769)*.” Hierin kan geen schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden gelezen.

2.9. In een tweede middelonderdeel levert verzoekster kritiek op het feit dat in de beslissing de ‘buitengewone omstandigheden’ uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet zouden worden gelijkgesteld met het begrip “*moelijk te herstellen ernstig nadeel*” waardoor dit begrip zou worden verengd. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing inderdaad met betrekking tot een eventuele tijdelijke verwijdering gesteld wordt dat dit geen ernstig of moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt waardoor dit niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Het loutere feit dat in de kwestieuze overweging uit de bestreden beslissing de term “*ernstig of moeilijk te herstellen nadeel*”, die afkomstig is uit het schorsingscontentieux in het administratief recht, wordt gehanteerd om te beschrijven dat verzoeker niet heeft aangetoond dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om een beroep te doen op de voor hem bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, betekent niet dat de beslissing op dit punt niet of niet afdoende zou zijn gemotiveerd of dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet hierdoor zou worden miskend. Verzoekster toont immers geenszins concreet aan dat zij door toedoen van haar verblijfsduur en alhier verblijvende kinderen bijkomende inspanningen zou moeten leveren om haar aanvraag in het buitenland in te dienen conform de definitie die verzoekster zelf in haar middel geven aan de “*buitengewone omstandigheden*” uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet en die gestoeld is op de rechtspraak van de Raad van State. Verzoeksters beweringen hebben in elk geval niet tot gevolg dat het door haar ingeroepen begin van integratie wel degelijk als buitengewone omstandigheden zou kunnen worden aanvaard zodat er geen sprake is van een miskenning van dit begrip uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.10. Verzoekster kan gedeeltelijk worden bijgetreden waar zij in een derde middelonderdeel stelt dat de beslissing een materiële misslag vertoont in haar laatste paragraaf. Hierin wordt immers gesteld dat “*(b)etrokkene (...) immers ruim 40 jaar in XXX (verbleef) (...)*”. Verzoekster kan echter niet worden gevolgd dat de motivering van de beslissing hierdoor onbegrijpelijk zou worden aangezien het duidelijk is dat door de gemachtigde van de staatssecretaris haar verblijf in haar land van herkomst wordt bedoeld, en dus de duur van haar verblijf in Turkije sedert haar geboorte dat aan haar komst naar België voorafgaat. Verzoekster heeft geen belang bij deze kritiek omdat deze materiële misslag geen invloed heeft op het pertinent karakter van de kwestieuze overweging uit de bestreden beslissing.

2.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden of dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden derhalve niet geschonden.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN